

POVEȘTI DIN TĂRÂMURILE ÎNDEPĂRTATE

JOCUL ESTE MAGIE sau despre doi copii și două zâne mici

Cu cine credeți că m-am întâlnit azi? Ei bine, cu două zâne mici. Când zic mici, nu vreau să spun că erau copii – ar fi și caraghios să ne închipuim copii sau pui de zâne – ci, pur și simplu că erau mici, mici,

EU SUNT CĂLĂUZA VOASTRĂ PRIN
LUMEA ZÂNELOR. TREBUIE SĂ FIM
FOARTE ATENȚI. SUNT TOT FELUL
DE CAPCANE. ZÂNELE ÎNCEARCĂ SĂ
NE PĂCĂLEASCĂ.

de mărimea unei furnici din Tărâmurile Oamenilor. Cele două făpturi miniaturale băteau din piciorușele lor firave și se certau de mama focului. Nu este un lucru rar să vezi zâne certându-se, pentru că e greu să ajungi la un acord când răspunzi de probleme atât de importante cum sunt copacii, ploaia, zăpada, cât e de cald, cât e de frig, încotro zboară păsările și multe alte lucruri la fel de însemnate cum sunt derdelușurile, colacii de înot, caruselurile, știți voi, copii, mai bine...

În sfârșit, m-am apropiat, fiind convinsă că este vorba de o discuție aprinsă cum mai auzisem săptămâna trecută la ștrand, unde alte zâne mici dezbăteau foarte serios oportunitatea folosirii aripioarelor de înot. Aripioare versus colac, aceasta era tema

discuției. Dar nu, cele două zâne aprinse la față vorbeau aproape una peste cealaltă despre parcul în care ne aflam. Nu puteam să mă amestec pentru că problemele zânelor mici sunt doar ale lor și nu pot fi rezolvate de altcineva, nici măcar de dragoni, care se știe, sunt cei mai înțelepți, așa că m-am mulțumit să ascult.

- Uite! a zis una dintre ele, fluturând din aripioarele aproape transparente, cu irizații de albastru și violet, nu este deloc normal ce se întâmplă! Este parcul meu și eu mă ocup de el. Eu decid când și care flori se deschid, eu decid dacă pe lac sunt valuri mici sau deloc, eu decid până unde crește iarba. Eu, eu, eu... Ce cauți tu aici? E parcul meu.
- Nu te descurci! a spus cealaltă pe un ton un pic arogant sau așa mi s-a părut mie. Nu te descurci și pace! Am venit să te ajut să faci un parc. A subliniat UN PARC. Aici e plin de buruieni.
- Flori de câmp! a zis prima, aruncându-i priviri ucigătoare.
- Buruieni!
- Flori de câmp!
- Buruieni!
- Flori!
- Buruieni!

Și tot așa. Aoleu! mi-am zis. Asta e chiar o discuție complicată. Fiecare avea dreptate

JOCUL ESTE MAGIE

În felul ei și niciuna nu părea dornică să lase de la ea, dar așa sunt zânele, nu prea ai ce face. Plus că modul în care arată un parc este o chestiune de gust și așa cum oamenii sunt diferiți și zânele sunt diferite. În timp ce se certau, iar eu le ascultam, prefăcându-mă că citesc din cartea mea cu dragoni (citesc mereu din cartea cu dragoni pentru că – v-am mai spus, e o carte care se scrie singură în funcție de cum este dat timpul înainte și înapoi), am auzit o voce de copil strigând:

- Andrei, hai să ne jucăm!

Oh, atunci am devenit atentă la ce se întâmpla în jurul meu și am uitat că trăgeam cu urechea la cele două zâne - de fapt, mi s-a părut că și ele s-au oprit puțin ca să audă despre joc - și am lăsat cartea deschisă liber ca să văd ce se schimbă în poveste. Acum trebuie să vă spun ceva pe scurt ca să înțelegeți despre ce este vorba. Sunteți atenți, da? Jocul este magie. Când copiii se joacă, ei își imaginează lumi nemaivăzute, fapte extraordinare, întâmplări în care sunt eroi salvatori. Și deși oamenii mari cred că este pură fantezie, este magie adevărată, pentru că tot ce își imaginează ei se petrece cu adevărat în lumea zânelor. Acum, o mică lecție de geografie. Lumea zânelor nu are hotare pentru că ele trăiesc atât în Tărâmurile Îndepărtate împreună cu toate celelalte ființe pe care oamenii le numesc fantastice, dar și în câte un colț din Tărâmurile Oamenilor, mutându-se de colo-colo pe Pământ. Vă dați seama cât de repede se modifică hărțile din cartea mea și de ce eram atentă? Eram într-un cotlon al lumii zânelor dintr-un parc oarecare din București și în fața mea doi copii și două zâne mici scriau istorie.

- Stai! a zis zâna cu florile de câmp, să vedem de-a ce se joacă.
- Mai bine să vedem unde se joacă. Și cum să se joace printre toate buruienile astea? a pufnit cealaltă.

M-am uitat și eu să văd de unde veneau copiii și i-am zărit la capătul aleii, unul alergând, probabil Andrei, celălalt așteptându-l, probabil cel care îl strigase. Mi-am dat seama că îmi tot lungeam gâtul ca să văd ce jucării au și îi priveam cercetător, ceea ce, desigur, indiferent de Tărâm, e un comportament nepolitic, așa că m-am străduit să îmi țin în frâu nerăbdarea.

În sfârșit, au ajuns lângă mine. Nu păreau să aibă jucării... Asta m-a uimit. Dar m-am liniștit singură. Precis vor lua niște bețe și vor zice că sunt săbii sau mai bine se vor așeza pe bancă și vor zice că sunt pe o navă spațială sau vor aduce niște frunze și un strop de apă și vor face poțiuni magice... nu, asta nu prea merge, pentru că e mai degrabă un joc de fete. În sfârșit, sigur vor face ceva pentru a salva lumea. Asta e povestea mea favorită. Se întâmplă ceva catastrofal, iar niște oameni obișnuiți se transformă în salvatori, de fapt, descoperă că erau eroi și nu știau. Deci, stăteam cu cartea deschisă așteptând să se scrie povestea și să o citesc la cald în timp ce se crea. Mai mare desfătare, o zi mai frumoasă nici că puteam avea! Zânele fremătau și ele din aripioare, dându-și ghionturi și aruncându-și priviri încă furioase.

Dar nu se întâmpla nimic. Nu se scria niciun rând. Am închis cartea și am deschis-o din nou. M-am uitat la poza lui Smog. Nimic! Zânele zburaseră pe o ramură a unui copac ca să vadă mai bine. Cei doi băieței stăteau pe o bancă și nu ziceau nimic. Vai de mine! Or fi supărați? Dar adineauri ziceau că se joacă... M-am decis să mă ridic să văd ce fac. M-am dus spre banca lor și i-am întrebat:

- Pot să stau aici cu voi? Pe banca unde eram a venit soarele.
M-am înroșit la față pentru că mințisem și am simțit și privirea

JOCUL ESTE MAGIE

dezaprobatore a zânelor. Dar, din fericire, nu m-au întrebat nimic și nu s-au uitat nici la mine, nici la bancă.

- Mda, a mormăit unul, fără să ridice privirea. Stați, stați...

Atunci am văzut că se jucau pe telefon. Am deschis iar cartea și m-am prefăcut că citesc în timp ce încercam să văd ce joacă. Nu vedeam prea bine, ecranele erau destul de mici și am simțit că mă dor ochii, dar mi-am dat seama că fiecare juca alt joc. Nu era bine deloc... Nu așa se scriu poveștile. Zânele uitaseră de cearta lor. Erau un pic triste. Ce rost are un parc, indiferent dacă e plin de flori de câmp sau de alte flori, când copiii nu se joacă în el? Vai! mi-am dat seama. În Tărâmurile Îndepărtate se va considera că este vina zânelor că nu au creat un loc în care copiii să se joace. Și ele chiar se străduiau...

Zâna cu florile de câmp a trimis un fluture care bătea poznaș din aripi deasupra ecranelor. Se învârtea, zbura pe spate cu piciorușele în sus. Chiar s-a oprit pe un pătrățel colorat de ecran. Aproape că a fost strivit. Mâna lui Andrei l-a atins încercând să îl alunge și i-a scuturat puful strălucitor de pe aripi, care a căzut pe telefon. Copilul l-a șters de pantaloni complet indiferent. Dragii mei, poate nu știți... Fluturii pot zbura prin magie pură. Când sunt gata să zboare, se așează pe aripile unei zâne și ea suflă pe ei praf de zâne de pe aripioarele sale strălucitoare. Și așa zboară... Ați văzut, nu-i așa, că aripile de fluture sunt acoperite cu un praf scânteietor? De aceea nu trebuie să îi atingem, pentru că fără praf, nu pot zbura.

A doua zână s-a hotărât să facă și ea ceva. Avea o privire gravă, își dăduse seama că nu florile de câmp sunt problema. Și-a mișcat mânuța și frunzele copacului din față au început să tremure în perfectă armonie cu degetele ei, ca pe o muzică pe care numai ele o auzeau. Zâna dirija, iar frunzele acopereau și descopereau lumina,

aruncând umbre pe telefoane.

- Ce loc aiurea! a spus unul dintre băieți. Nu poți să te joci bine ziua. Sper să primesc de ziua mea o tabletă anti-glare.

Situația era disperată. M-am decis să intervin și să le arăt cartea mea. Nu aveam cum să dau greș. Nu știam cum să încep, așa că am intervenit brusc:

- Băieți, vreți să vedeți ce citesc?

Am deschis la istoria dragonilor, primele capitole. Hai, Smog, nu mă lăsa! Fă-le un semn cu capul din carte! Scoate flăcări pe nări! Fă ceva!

Andrei mi-a aruncat o privire uluită, apoi a exclamat furios:

- Ah, am ratat levelul!

Celălalt mi-a retezat-o scurt:

- Dacă nu e manga, nu mă interesează!

Mi-am dorit să dispar și aș fi putut să o fac, cu zânele mici cu tot, dar este interzis să dispari și să apari brusc în prezența oamenilor pentru că aceasta este o magie violentă care le poate lua mințile.

Dar, pe când stăteam așa, mută de uimire, în sensul rău, pe alee au apărut – oarecum dintr-o dată, apropo de magie – o fetiță și un cățel Beagle. Aș vrea să vă spun câte ceva despre cățelii Beagle, dar nu este timp acum, fiindcă ceea ce a urmat s-a întâmplat cu mare repeziciune. Fetița a venit direct la mine și mi-a zis:

- Bună ziua! Pot să stau și eu pe bancă?

Și neașteptând răspunsul, s-a așezat pe un colț rămas liber. Cățelul și-a întins năsucul curios mai întâi către mine, apoi către cei

doi care se înghesuiseră la capătul opus al băncii. Ba chiar a mers mai departe și a ridicat capul către Andrei, dând din coadă, în semn de prietenie. Băiatul l-a mângâiat pe cap și cățelul l-a lins delicat pe mână ca mulțumire. Copiii au râs.

- Ia uite! a zis Andrei, mă place! și au râs din nou.

Atunci, fetița a zis:

- Stai să vezi! Știe să facă o groază de trucuri. Și i-a șoptit ceva la ureche.

Cățelul a început să se rostogolească, apoi s-a ridicat și a dat laba.

- Cum faci asta? s-au mirat cei doi. Putem să încercăm și noi?
- Puteți... a zis fetița, cu un ton care spunea mai degrabă: Puteți, dar...
- Șezi! a zis Andrei.

Cățelul s-a uitat întrebător la el, ca și când nu înțelegea.

- Culcat! a zis și celălalt.

Nimic. Cățelul nu înțelegea sau se prefăcea că nu înțelege.

- Dă-i tu comenzi, că ești stăpâna lui, să vedem ce mai face! Aruncă-i un băț să îl aducă.
- Nu merge așa, a spus fetița. Nu este un cățel obișnuit.

Ei, asta era prea de tot! M-am uitat la cățel. Era un cățel ca toți cățelii, un Beagle, cum v-am spus deja.

- Dar ce fel de cățel este? s-au interesat băieții.
- Nu este cățel. Este un unicorn.

Ha, ha, ha! Asta le-a întrecut pe toate. Nu, copii, nu era un unicorn. Știu foarte bine cum arată un unicorn, iar acesta era un cățel. Zânele mici chicoteau și ele cu voci subțirele: Unicățel! Unicățeluș!

Băieții au început să râdă:

- Păi și unde este cornul?
- Nu îl vezi? a întrebat fetița serios.

Sincer, nici eu nu îl vedeam, dintr-un singur motiv. Nu exista.

- Atunci, trebuie să mergem în pădure, a zis ea.
- Ce pădure? a întrebat Andrei.
- Acolo! și a arătat spre un pâlț de copaci. Unicornii se văd doar în pădure.
- E un unicorn îmblânzit? a întrebat celălalt băiat.
- Nu, nu există unicorni îmblânziți. Unicornii nu sunt animale, deci nu ai cum să îi îmblânzești. E ca și cum ai zice că zânele sunt animale.

Au râs toți trei la ideea că zânele ar putea fi considerate animale.

- Deci, a reluat ea, mergem în pădure și așteptăm.
- Ce așteptăm?
- Așteptăm Momentul. Momentul precis când poți vedea unicornii.
- Și cum știm când e Momentul?
- Vedem praf de zâne în aer și lumina se schimbă.

S-au îndreptat împreună spre pâlcul de copaci. Zânele mici intraseră în joc și băteau de zor din aripi.

- Uite, praf de zâne! a zis unul dintre băieți uluit.
- Eu sunt călăuza voastră prin lumea zânelor, a spus fetița. Trebuie să fim foarte atenți. Sunt tot felul de capcane. Zânele încearcă să ne păcălească. Nu vă îndepărtați de mine. Acum trebuie să mergem să o găsim pe Regina Furnicilor. Ea știe cum putem afla momentul exact când putem vedea cu adevărat lumea zânelor... și unicornii.

I-am văzut cum stăteau în genunchi

JOCUL ESTE MAGIE

căutând-o pe Regina Furnicilor printre alte furnici care alergau grăbite încoace și încolo. Și atunci mi-am dat seama că nu mă mai uitam la cei trei copii, ci citeam direct din carte. Telefoanele rămăseseră pe bancă. Am vrut să îi strig să și le ia, dar povestea era prea frumoasă. Am rămas să le păzesc.

Fetița mi-a făcut semn din mână:

- Pa, Denaira, paznicul telefoanelor!

M-am uitat repede în carte, îngrijorată ca nu cumva să rămân cu un nume atât de ridicol în istoria zânelor. În depărtare, cele două zâne mici renunțaseră la cearta despre flori. Făcuseră un crâng cu copaci și un ochi de apă, în care se întindea de la o margine la alta, împărăția nemaivăzută a neamului furnicilor. Smog mi-a făcut semn din cap pentru a-mi spune că rolul meu în poveste s-a terminat și e momentul să îmi iau la revedere de la voi.